

4. søndag efter påske – 2. tekstrække

Nygårdskirken 3. maj 2026, kl. 10.30

Tekst: Johannesevangeliet 8, 28-36

Salmer: 750; 300; 292; 860; 217, v.1; 10

Helligånd – hold os bundet til Kristus! Amen.

I morgen aften tænder vi igen lys i vinduerne og mindes Danmarks *befrielse*. Frihed er ingen selvfølge – overalt i verden undertrykkes, ja slavebindes mennesker af *krig* og *undertrykkelse*. Men vi, der er demokratisk frie mennesker, vi er også bundet – ikke mindst af pengenes magt: Mange sætter lighedstegn mellem netop penge og frihed, fordi de har erfaret, hvordan manglen på penge sætter grænser for opfyldelsen af ens ønsker. Men er frihed det samme som at kunne gøre det man vil? Det er konfirmationstid – og de unge ved godt, at de ikke træder ind i *de voksnes rækker* ved at blive konfirmeret. Men de er alligevel optaget af at blive fri for barndommens begrænsninger! De drømmer om 'mig og min frie adgang til alt – mig alene!' Men det er jo en 'Palle alene i verden'-drøm: Ingen til at hjælpe mig – ingen der har brug for mig – ingen at dele glæden og sorgen med. Den totale frihed er et

4. søndag efter påske – 2. tekstrække

mareridt! Frihed er ikke at gøre hvad man vil, men at det man gør, giver mening. Og meningen findes i det, vi deler med *hinanden* – lige fra sprog og historie, til interesser og drømme. Frie bliver vi ved at være bundet, høre til hos nogen og være forpligtet på fællesskabet, forpligtet i kærlighed. Nej det vi skal ønske at blive *fri fra* - det er selvoptagetheden, for den reducerer alt og alle vi møder til om de har nytteværdi for mig: I selv optagethed gør vi det, der kan *betale* sig og det udelukker kærlighed. For kærlighed er at *glemme* mig selv til fordel for andre – uanset hvad det så koster mig! Selvoptagethed kan være ren egoisme – men kan også skyldes ensomhed: Når der ikke *er* andre, er hele mit fokus på mine egen følelse, mine kredsende tanker om hvorfor jeg er blevet forkastet, mine fortrydelser og min frygt for aldrig at blive god nok til andres krav. Og det er ingen befrielse at være *fri for de andre*; tværtimod er der intet den ensomme længes *mere* efter end at få en masse mas med andre mennesker, som har brug for éns tid og kræfter! Ensomheden får os til at føle at vi er forsvundet! *Hallo!* siger Jesus så – *jeg er lige her!* Vi kan aldrig forsvinde for ham, for Gud: Gud har bundet sig til os

4. søndag efter påske – 2. tekstrække

mennesker – Han elsker os, vil os! Det giver sandelig Gud en masse mas! Det kostede Jesus blod, sved og tårer, ja, hans eget liv! Men Hans kærlighed til os *tvinger* Gud til at tage sig af os! I Kristus har Gud selv påtaget sig konsekvenserne af alt det bøvl og mas og mørke og ondskab, vi sender ud i verden; og så har Gud er slået en streg over vores fortid og sat os fri til at leve videre hver dag på ny! Gud har klaret de store linjer for os - foran os ligger vejen fri og farbar lige ind i Hans lys og fred. Så alt det skal vi *ikke* bruge vores kræfter på; i stedet skal vi bruge dem på at hjælpe hinanden bedst muligt igennem på vejen frem! Vi er bundet til Gud i Kristus og derfor er vi sikret evigt fællesskab med Gud! Når det er Guds kærligheds ånd, der fylder os, så giver det os kræfter til at blive aktive og omsorgsfulde *medmennesker*! Guds har sat os helt fri af fortidens skygger: *Det gamle er forbi, se noget nyt er blevet til!* Vi sat fri til at vove igen at banke på fællesskabets dør – vove at tilbyde hinanden hjælp; på ny vove fred og forsoning! *Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.*